

q K 84 box a

Den skønne Indiane.

Mel. Paa Bergen ud i Norge.

En rig og fornem Herre i Bristol monne bo,
Han havde sig en Datter, hun var ørlig, hun
var tro;
Hendes Navn var Indiane, hun var lun femten
Åar,
Hon havde en Formue af sem tusind Louisdor.

En Dag kom hendes Fader til Indiane ind,
O hør, minære Datter, paallæd dig kostelig;
Thi jeg veed saa rig en Herre paa ti tusind
Louisdor,
Idag jeg vil ham gøre til din Husbond stor.

D nej, minære Fader, Indiane gav til Svar,
Jeg beder dig, du lader mig som hidtil jeg
var,
Betænk at jeg er ung, jeg beder dig nu om,
Lad mig alene leve endnu i nogle Æar.

Jeg er dog din Fader og du vel lystrer mig,
Jeg raader dig ej andet, end det, som gavner
dig,
Thi ta'er du ille ham, saa forsikrer jeg dig
om:
At skulde du end trænge, jeg hjælper ille dig.

Den Jomfru gif i Kamret med saa sorrigfuldt
Mod,

Sine kostelige Klæder hun sig iføre lod;
Saa gif hun ud i Rosenlund, sin Kæreft at se,
Hun ham det saa fortalte om sin Bedrøvelse.

Den Jomfru tog saa Afsled fra ham, hun havde
kær;
Saa gif hun bort fra Festen til flyggesulde
Trær,
Der tog hun Livet af sig, men først hun skrev
et Brev,
Og udi Brevet stod der: Det er min Faders
Styld.

Brylluppet var tilende og snart den Aften kom,
Den Jomfru skal begraves, endsløndt hun var
saa ung.

Den Ungersvend han jager en Kniv udi sit Liv,
Fordi han vilde hvile hos den, han havde kær.

Gud hjelpe og Gud trøste de Forældre hver
især,
Som tvinge deres Børn til den, de ej har kær;
Thi det maa jeg bekende, jeg en Synd er
saa stor,
Jeg ønsker ej at leve paa denne Verdens Jord.

Adolf og Line.

Mel. Tidt er jeg glad og vil dog gerne græde.
Stilhed hersled', hver en Skabning hvilte,
Alt i rolig dysset Slummer laa;
Maanen og de klare Stjerner smilte
Venligt ned fra Himmelens hvalte Blaa.

Tavse Nattens dunkle Skyer snege
Sig i Lundens mørke Gange ind;
Løvet rasled' i de gamle Ege,
Gennem Dalen foer en sagte Bind.

Tæt bag Lundens Kirketaarnets Tinde
Stod saa højt mod Skyen knejsende,
Og i Skyggen af de gamle Linde
Slumrer mange Elste her i Fred.

Midnatsklokkens slog, da Adolfene
Langs med Kirkegaardens Mure gif,
Paa de sorte Kors og Marmorstene
Kasted' han et vildt og frugtsomt Blit.

Adolf hæved', troløst var hans Hjerte,
Mangen Pige røved han sin Dyd,
Og mens Rummer hendes Liv fortærte,
Svandt hans Liv for ham i Dus og Fryd.

Livets Vane vidt og stort han drømte,
Foer til fjerne Land og Steder hen.
Naaf han Glædens fulde Bæger tømte,
Kun den Lastefulde var hans Ven.

Højt med tunge Slag hans Hjerte bæved,
Da han saae ved Maanens blege Skin,
At et Kors sig bag en Gravhøj hæved,
Hvorpaa disse Ord stod gravet ind:

„Line hviler her; ved Adolfs Brøde
Sank hun ned i Gravens kolde Fabn;
Dog med Blidhed, i den Stund hun døde,
Ømt hun nævned sin Førstiders Navn.“

Bloodet isned' i hans spændte Aarer,
Dødens Bleghed i hans Nasyn stod.
I hans Øje bæved vilde Taarer,
Mat og vakkende var alt hans Fod.

„Knus mig Himmelens Lyn og vilde Torden!“
Raabte han og Dolken hurtig foer
Gennem Hjertet, — Adolf sank til Jorden
Tilgiv, Line, var hans sidste Ord.

København.

Saas i Boghandelen Bingaardstræde, Nr. 18, Stuen.

Trykt hos Bernh. Wenzelström.